Matulaičio Respublika

Parapijos socialinių veiklų laikraštis

N°20 – 2016 m. Sausis

Medinis takas, atrastas Dunikos pelkėje Latvijoje

Kai sutinkame savo gyvenimo žmones, atsitinka visaip: vienus pamilstame iš karto, su kitais ilgai „gludiname kampus“, trečius nuolat prisimename. Aš vis prisimenu Beatričę. Tada, kai mes susipažinome, ji buvo vienuolė, o aš besijaučianti toli nuo jos Dievo. Nepaisant to, ji mane priėmė tokią, kokia esu. Bet šį kartą noriu pasidalinti tuo, kad vis prisimindavau, kaip ji susižavėjusi pasakodavo apie pelkes, ir aš niekaip negalėjau to susižavėjimo suprasti. Man buvo sunku net pagalvoti, kad pati važiuočiau į pelkes, nes, visų pirma, tai atrodė purvina, klampu, pavojinga, gal net mirtina, o, antra, pats žodis „pelkė“ man kėlė slogias mintis. Juk tikriausiai dažnas iš mūsų yra išgyvenęs jausmą, kai gyvenimas atrodo lyg būtų sustojęs, lyg jame nebūtų jokio judėjimo, nei besiveržiančio šaltinio vandens, nei čiurlenančio upelio, nei banguojančio ežero, tik nykuma, kurią anksčiau būčiau pavadinusi pelke.

Bet kai pirmą kartą pamačiau pelkes, pati pamečiau dėl jų galvą. Jau nedrįsau prislėgtos, nesikeičiančios vidinės būsenos sulyginti su tuo atrastu paslaptingu gamtos grožiu. Ne, aš netapau pelkių užkariautoja, drąsiai brendančia į pačias jos gelmes. Likau santūri (bet tik išoriškai) ieškotoja, smalsiai žengianti mediniais ar kitais takais, einančiais per pačias pelkes ar vingiuojančiais šalia jų.

Pelkėse mane apima ramumos jausmas. Akimirkai nuskaidrėja mintys, nes pelkių oras skaidrus, – jį gera įkvėpti. Juk toks nepaprastas jausmas, kai gali tiesiog kvėpuoti ir tuo mėgautis, traukti į save orą juntant, kad tai gyvybė. Dar pelkėse gyvena neregėti augalai. Vien ko vertos saulašarės ne tik dėl savo poetiško pavadinimo, bet ir dėl maitinimosi įpročio: jos minta vabzdžiais. Myliu tą jausmą, kai galiu stebėti ir stebėtis. Pelkėse viskas atrodo kitaip: net medžiai mažesni, dažniausiai primenantys tuos *bonsai* medelius, kuriuos protingieji japonai dažnai naudoja kuriant ramybės oazes savo pasakiško grožio soduose. Aišku, keista suvokti ir tai, kad tereikia tik vieno žingsnio į šalį, link pačios pelkės, ir nebėra jokio tvirto pagrindo po kojomis, tik nežinia, kuriai pajuntu pagarbų jausmą. Gal pelkėse iš tiesų pamilau gamtą, ten nesinori nieko skinti (nebent skaniąsias mėlynes), taip pat šiukštu žengti ant tų samaninių užklotų, lyg tai būtų patalai, po kuriais saldžiai miega visos paslaptys, kurias pažadinus gali tekti pažvelgti į savo pačios gelmes. Kvapą gniaužia ir tai, kad kažkas dėl mūsų, tų santūrių klaidžiotojų, tiesė ilgiausius medinius takus. Man tai prilygsta žygdarbiui. Tada nejučia ir pati susimąstau, o kokį žygdarbį aš esu atlikusi dėl kitų žmonių?

-->

Laikraščio redakcijos kontaktai:
Adresas: J. Matulaičio a. 3,
05111 Vilnius

Tel.: (8-5) 246 17 72
Mob.: 8 616 174 73

El. paštas: matulaitis.biuras@takas.lt
www.matulaiciosc.lt
www.matulaiciospc.org

-->

Dabar jau galiu drąsiai užduoti ir kitą klausimą sau: „Kur tu, mano pelke?“. Kur yra mano sustojęs laikas tarp tų mažų medelių, skaidrių ežerėlių, medinių suolelių, paukščių paliktų pluksnų? Kur yra laikas, kai galiu parodyti pagarbą savo vidinei gilumai? Pelkės – tai vieta, kur savaime norisi neskubėti, sustoti, klausytis tylos. Visada atrodo, kad čia pasilikus ilgiau ims kilti svarbios mintys, tikri jausmai, slapčiausi troškimai. Dėl to taip norėčiau dabar vėl sutikti Beatričę ir jai padėkoti už tai, kad ji man parodė, į ką svarbu atkreipti dėmesį. Gal ir kiekvienas galėtume prisiminti žmogų, kuris mums padovanojo dalelę savo širdies taip įkvėpdamas mus toliau ieškoti ir gilintis į gyvenimą, kuriame visai verta įklimpti su visais jo grožiais ir netikėtumais.

Laura, socialinė darbuotoja

PROFESIONALO ŽVILGSNIU

Kaip Dievas pasireiškia per kūną

Prasidėjus naujiems metams norisi daugiau pasigilinti į tai, kaip Dievas mums gali pasireikšti per kūną. Tad apie kūno teologiją, Dievo pašaukimą ir kitus dalykus kalbamės su mūsų centro darbuotoja Lilijana Marcinkevičiūte.

Apie kūną. Hebrajai, kalbėdami apie kūną, turėjo galvoje visą žmogų, tad ir kūno teologija nekalba apie žmogaus kūną kaip tik apie biologinį dalyką, bet kalba apie visą žmogų.

Apie sielos ir kūno vienovę. Kūno teologija ypatingai stengiasi parodyti sielos ir kūno vienovę. Nors pats kūnas yra marus ir kada nors patirs mirtį, tačiau dėl amžinosios sielos jis bus prikeltas. Vadinasi, kūnas yra nedaloma vienovė su siela ir tai, kas vyksta su kūnu, daro didelę įtaką sielai. Tą matome daugelyje sričių. Pavyzdžiui, yra psichosomatinės ligos, kurios pasireiškia per kūną, tačiau iš tikrųjų jos atsiranda dėl to, kad viduje žmogui kažkas negerai ir kūnas tiesiog į tai reaguoja.

Apie sąvoką. Kūno teologijos terminą pirmasis pradėjo naudoti šventasis Jonas Paulius per trečiadienines katechezes Vatikane. Kaip buvo minėta, „kūnas“ nusako žmogų, o teologija yra mokslas apie Dievą. Tad kūno teologija yra šių dviejų terminų santrauka. Jono Pauliaus II teigimu, kūno teologija įėjo pro plačius vartus, t. y. kūnas įėjo pro plačius vartus į teologiją. Kodėl galima sakyti „kūno teologija“? Nes Dievas įsikūnijo, tapo žmogumi. Dievas, užuot buvęs tik nematoma, nesukurta, dvasine būtybe, tampa kūnine būtybe, vienu iš mūsų. Tad kūno teologija kalba apie tai, kaip mums per kūną atsiskleidžia Dievas, ką mes galime pažinti. Jonas Paulius II pirmiausiai rūpinosi žmogumi. Jis teigė, jog labai susiaurino kūno teologijos mintį, nes nekalbėjo labai plačiai, o daugiau išplėtė tiktai lytiškumo temą: kad žmogaus kūnas yra lytiškas – vyras arba moteris – ir kad per šį vyriškumą arba moteriškumą galima sužinoti daugiau apie Dievą, Dievo planą ir jo savybes.

Apie vyrus ir moteris. Ir Dievo pajautimą. Kodėl vyras ir moteris yra apskritai sukurti? Ką Dievas kalba žmonėms per vyro ir moters santykį? Dievas kalba per grožį, per gėrį, per meilę žmogui, tad jisai randa būdą kalbėti ir per vyro – moters santykį ir tai, kad mes esame vyriški arba moteriški. Jis nori mums pasakyti apie gyvenimo tikslą, prasmę, mūsų praeitį, dabartį, ateitį. Koks yra vyro ir moters pašaukimas? Pradžios knygoje rašoma, jog Adomui duota valdyti žemę, ją įdirbti ir tai yra kilnus tikslas. Tuo tarpu moteris buvo sukurta kaip pagalbininkė vyrui. Hebrajų kalboje šis žodis yra labai stiprus žodis, kuris vėliau Biblijoje dar yra minimos 16 kartų, siekiant nusakyti Dievo veikimą su savo tauta, žmonėmis. Tad moteris yra stipri pagalba – kaip stipri priešais stovinti pagalbininkė, gynėja, kuri netgi gali sukelti vyrui norą, troškimą mylėti ir dovanotis, vyras atpažįsta joje savo kitą pusę – tą, kuri jį priims, supras, kuri yra kitas asmuo, toks pat kaip jisai. Tas yra pamatoma per kūną. Atvedė Adomui nuogą Ievą ir joje jis atpažino tą kitą žmogų, sukurtą dėl jo ir jam, tačiau kuriuo jis negali naudotis, bet gali tik mylėti ir kaip dovaną priimti. Ir Ieva tą pašaukimą turi. O kaip yra su Dievo priėmimu? Ar yra skirtumų tarp lyčių? Paklausus vyro, kas jam yra Jėzus, jis dažnai sako, kad brolis arba draugas, tas, į kurį jis lygiuojasi, tas, kuris veda, tuo tarpu moteris dažnai atsakys, kad tai yra jos mylimasis. Mes, kaip žmonija, esam tapatinami su moteriškąja puse, netgi vyrai. Mūsų siela yra kaip ta žemė, kuri priima vaisių, yra apvaisinama, o žmogus yra tas, kuris iš savęs neduos, kol negaus Dievo prisilietimo, malonės. Tad ta moters meilė, kuomet ji gali priimti Jėzų kaip mylimąjį, jai kažkaip natūraliai atsiveria, o vyrui truputį sunkiau.

Apie pavyzdžius, kaip per kūną atsiskleidžia Dievas. Stipriausias pavyzdys – tas, kurio nesame kviečiami pamatyti, bet išgyventi tai šeimoje – vyro ir moters meilė. Lytiniai santykiai yra ta vieta, kur susitinkamas Dievas. Jis yra toje dovanoje, jeigu tas santykis tikrai yra meilės, dovanos santykis ir jei tikrai rūpi kitas žmogus, o ne tik malonumas. Tad ir iš šalies žiūrint tokioje šeimoje galima pajusti pagarbų santykį tarp vyro ir žmonos, pajust meilę ir ta meilė gali liudyti apie Dievą, apie tai, kad įmanomi gražūs santykiai tarp vyro ir moters, kad meilė yra įmanoma – tokia meilė, kuri rūpinasi, aukojasi, ištveria sunkumus ir kai supranti, kad čia kažkoks dieviškas darbas.

Apie tai, kodėl svarbu gilintis į kūno teologiją. Žmonės nori suprasti, atsakyti į klausimą kodėl? Kodėl mes esame vyrai ir moterys, kodėl nesame vienalyčiai, kaip gyventi, kad būčiau laimingas? Šiuo atveju kūno teologija

-->

kalba ne tik apie lytiškumą siaurąja prasme, bet ir apie visą žmogų. Lytiškumas yra ta vieta, kur kūnas susitinka su mūsų siela. Užtat, pavyzdžiui, išprievartavimas taip giliai sužeidžia moterį. Fiziškai tai gali būti labai natūralus dalykas, bet prievarta labai sužeidžia jos sielą. Nes lytinis aktas – labai asmeninis dalykas, kuomet asmuo dovanoja save per kūną kitam pasitikėdamas. Svarbu suprasti, jog tai skirta išskirtinei dovanai. Apie kūną, lytiškumą nėra patogu šnekėti. Nepatogumas tikriausiai kyla, jeigu nepažįsti savęs, bijaisi savo lytiškumo, jeigu jis yra nekontroliuojamas. O iš tikrųjų tai yra gražus prigimtinis dalykas, kurį Dievas yra dovanojęs ir jis mums kalba per šitą meilę. Ir amžinybėje mes dovanosimės viskuo, visu kūnu Dievui ir Dievas dovanosis mums.

Jeigu norite pasigilinti į šią temą daugiau, kviečiame skaityti šv. Jono Pauliaus II veikalą „Meilė ir atsakomybė“.

Kalbino Asta, psichologė

Dienos centras „Vaikai - Vaikams“: pagalba sunkumus išgyvenantiems vaikams nuo 7 iki 12 metų ir jų tėvams.

Sulaužyti ir sukurti tradiciją

Advento kalendorius dienos centre

Adventas – tradicinis susikaupimo, susilaikymo laikas. Bet tradicijas dažnai taip norisi palikti tiems, kas jas ir sukūrė. Dar mūsų senelių minimas susilaikymas nuo kai kurių valgių ar pasilinksminimų šiandien atrodo nebeaktualus ir sunkiai įgyvendinamas nūdienos kasdienybėje. Ir gerai! Tegul senosios tradicijos ir lieka mūsų senelių gyvenimo liudininkės, tarsi pageltusios nuotraukos lapus bandančiame išsaugoti albume – ypatingoje šeimos relikvijoje. Tačiau ar galime tikėtis, kad praėjus kelioms dešimtims ar net šimtui metų mus jaudins ar įkvėps tie patys dalykai? Gyvą tradicijos prasmę galėsime pajausti tik tuomet, jei ją sukursime patys.

Kalėdų laukimas, įžengimas į Naujuosius metus man visuomet kupinas svarbių potyrių, nugirstų ypatingų istorijų, tik dar kartą paliudijančių SAVO tradicijų svarbą. Rodos, šiuo laiku visa erdvė aplinkui prisipildo meduolių kvapo. Šis nosį kutenantis aromatas sklinda ir darbo kabinete, kur kiekvienas atsinešame po savo istoriją. Viena iš istorijų – apie tradicijas, kurias už tave režisuoja kiti. Dėl to pikta, liūdna, joms norisi priešintis, bet... jos atlaiko ir tai. Ir kai tradicija ištveria pykčio audras, pasipriešinimo uraganus, galiausiai imi tikėti, kad ji bus tvirta atrama net tada, kai baiminsiesi, jog palūši pats.

Dar viena istorija – apie jaunų žmonių laužomą ir iš naujo kuriamą tradiciją dalintis. Vietoje įprasto keitimosi kalėdinėmis dovanomis mokiniai nusprendė išpildyti vaiko svajonę. Kažin, kas jų širdyse paliko gilesnį įspūdį? Tokių paliudijimų apstu, tad kaip gali netikėti, kad angelai nuolat greta? Matai, kaip vos į erdvę pakilusį slaptą vaiko norą angelas paverčia realybe ir prideda dar truputį nepamiršdamas padrąsinti: „Jūs sakykit, o mes jau ką nors sugalvosim“.

Advento kalendorius dienos centre

Negaliu neprisiminti ir aštraus suvokimo, kurį išgyvenau pabandžiusi keisti jau nusistovėjusią savo šeimos tradiciją. Pakako pajausti vieno iš man brangiausių žmonių nusivylimo šešėlį. Supratau, jog mūsų tradicija susitikti prie bendro Kūčių stalo kur kas svarbesnė už kompromisų paieškas ir norą visiems įtikti. Galiausiai šis brangus susitikimo stebuklas apsigyveno mano pačios namuose. Ir dabar, nors Kūčių vakarą susitinkančiųjų skaičius, veidai keitėsi, tik dar aiškiau supratome, kas išlieka net tuomet, kai atrodo, jog nebelieka nieko.

Šių istorijų pasakotojai, veikėjai telieka pavadinti bendru Angelo vardu. Turbūt svarbiausia ne konkretūs asmenys, o tikėjimas, kurį dovanoja tradicija, tikėjimas, kad turi ko laukti, tikėjimas, jog kad ir kas benutiktų, kažkas išlieka nesunaikinama.

Linkiu tikėjimo suteikiamos ramybės. Šiandien, rytoj ir visada, kad ir kas benutiktų.

Brigita, psichologė

Šeškinės vaikų dienos centras: pagalba sunkumus išgyvenantiems vaikams nuo 6 iki 12 metų ir jų tėvams.

Ką pusryčiams valgo Kalėdų Senelis?

Tradicinis klausimas laukiant Kalėdų: „Kokių dovanų lauki iš Kalėdų Senelio?“ Tačiau ar kada nors susimąstėte, kaip gyvena Kalėdų Senelis? Kaip gimsta kalėdinės dovanos? Ar Kalėdų Senelis pats gauna dovanų? O ką jis valgo pusryčiams, kai grįžta namo Kalėdų rytą po pačios darbingiausios nakties, aplankęs visus Žemės namus?

Visa tai gruodžio 19 d. galėjo sužinoti Pal. J. Matulaičio socialinio centro mažieji lankytojai ir jų tėveliai, aplankę pusryčiaujantį Kalėdų Senelį ir jo pagalbininkus nykštukus. Papusryčiauti ne savo namuose, o Pal. J. Matulaičio socialiniame centre Kalėdų Senelį pakvietė socialiai atsakingų renginių organizatorius „Incentivus“. Šeštadienio rytą savo svečius Senelis pakvietė prie bendro pusryčių stalo, ant kurio puikavosi mieliniai blynai, pasidabinę baltomis pusnimis ir rausva uogiene, gardūs sausainiai ir pyragas, o kur dar aromatinga kakava! (Štai kodėl Kalėdų Senelis puikuojasi solidžiu pilvuku. Kas gi galėtų atsisakyti tokių gardumynų?!)

Tačiau Senelis ne tik gardžiai pusryčiauja, jis ir sportuoja – smagiai šoka ir dainuoja. Tą rytą prie Kalėdų Senelio mankštos prisijungė B. Dvariono muzikos mokyklos mokiniai ir visi susirinkusieji. Nuo energingų šokių visų nosytės linksmai paraudo.

„O dovanos?“ – paklausite. Žinoma, buvo ir dovanų: didžiulių ledinukų, spalvingų knygelių, tačiau svarbiausia, jog buvo atskleista didžioji Paslaptis – svečiai išvydo dirbtuvėles, kuriose gimsta Kalėdų dovanos. Ne tik išvydo, bet ir nuoširdžiai įsitraukė į dovanėlių gamybą, patyrė tą ypatingą jausmą, apimantį pačiam gaminant dovaną ir ją įteikiant kitam!

Pusryčiai su Kalėdų Seneliu buvo ne tik skanūs. Jų metu pajutome, jog svarbiausia – buvimas kartu, o didžiausias džiaugsmas – ne gauti dovaną, o dovanoti ją kitam. Šventė paliko viltį, kad dalyvavusiųjų širdyse apsigyvenusi Kalėdų dvasia pasklis aplink ir liks ilgam.

Brigita, psichologė

„Atvira bendruomenė“: integracinė socialinė pagalba žmonėms su proto ir kompleksine negalia bei jų šeimoms.

Tebūna pašlovintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas, kuris guodžia mus kiekviename sielvarte, kad ir mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kurią gauname iš Dievo.

2 Kor 1, 3-4

Visokia paguoda

Mūsų praktikantė Daphne su Remigijumi atsisveikinimo su mumis dieną

Julijai patinka žvalgytis pro langą. Mūsų pokalbio metu ji pašoka nuo stalo ir vėl žvelgia žemyn. Sako: „Ten stovi žmogus ir verkia“. Kadangi mūsų kaimynystėje – šarvojimo salės, tai patikime. Kita vertus, negalime tiesiog sėdėti išgirdę tokius žodžius. Stojamės, einame link lango. Žmogų pamatome, bet jis neverkia, atrodo, lyg lauktų ko nors. Gal laukia kito, galinčio paguosti? O gal pats atėjo su guodžiančiu žodžiu?

Remigijus mąsto, kaip paguosti mūsų prancūzaitę praktikantę Daphne, verkiančią, kai mes užjaučiame ją dėl skaudžių įvykių Paryžiuje lapkričio 13 d. Ji mums rodo pačios darytas nuotraukas, kuriose matome prie Prancūzijos ambasados Vilniuje paliktų žvakių šviesas vakaro prietemoje. Remigijus įsitikinęs, kad net jei kalbėtų prancūziškai, vis tiek nežinotų, ką pasakyti, kad išsklaidytų tas sutemas, tą liūdesį. Daphne atrodo pažeidžiama. Sėdi tarp mūsų rate, o mes dalinamės, kaip mus sukrėtė tos mirtys. Niekas neišdrįsta prieiti apkabinti. Mes nežinome, ar Daphne paguodžia toks mūsų palaikymas – paprastas pasidalinimas, kad taip neturėtų būti pasaulyje, kad mes liūdime kartu su ja.

Remigijus sako, kad mes patys negalime nieko padaryti, kad būtų taika, tik melstis. Susidomėję klausomės apie Remigijaus maldos gyvenimą. Pasirodo, jis meldžiasi kas rytą, bet meldžiasi ne tik, kad jo artimieji būtų sveiki, o draugai laimingi, bet maldose mini žmonių, kurių nepažįsta, vardus. Jų prašymus randa socialinio tinklo „Facebook“ uždaroje grupėje „Prašau maldos“. Paskaito vakare, o ryte jau prabunda su maldos žodžiais. Man malda – asmeninė erdvė: matyt, jei jau į ją kvieti žmogų, tai iš tiesų to norėdamas, tarsi sakydamas: „Nors tavęs nepažįstu, tavo sielą žinau, juk ji tokia panaši į manąją, jei mes visi iš Dievo, tai mūsų esmė ta pati“. Galbūt todėl nepažįstamo žmogaus malda gali kitam suteikti viltį ir paguodą.

Mes nežinome, kaip paguosti Ingą. Ji pasakoja, kad norėtų, jog jos gyvenimas praeitų greičiau, nes nori greičiau patekti į dangų, pas Jėzų ir savo močiutę. Ji norėtų savo dienas leisti su močiute ir visą laiką su ja kalbėtis. Kai ji pasakoja apie savo močiutę, jos akys švyti, lyg būtų du ilgesio pripildyti ežerai, apšviesti meilės saulės. Savajame gyvenime Inga jaučiasi nerangiai, lyg ankštame rūbe, o danguje, jai atrodo, ji galėtų nardyti kaip žuvis. Mes skubame Ingos klausti: „O kaip mes? Dar pabūk su mumis, mes juk tavo draugai“. Ji sako: „Su jumis visais irgi danguje susitiksiu“. Mes nusiminę. Dabar Inga guodžia mus, prisipažindama, kad jai svarbi draugystė ir žmonių bendravimas. Kai lapkričio 15 d. lankėmės Betzatos bendruomenėje, kad pasveikintume Juliją, tapusią pilnaverte nare, Ingai krito į širdį, kad kai visi susėdome prie bendro stalo, tai visi kalbėjome mažomis grupelėmis, skirtingomis temomis. Inga liūdėjo ir jos nepaguodė mano žodžiai, jog mūsų buvo per daug, kad visi kalbėtumėme viena tema.

Julijai jos pačios šventė buvo ypatinga. Ji džiaugėsi, kad joje susirinko tiek daug žmonių, kad visi ją sveikino. Julijai svarbiausia, jog jautėsi daug meilės. O Andriui – ne, jis klausia: „Vaišių ar buvo?“. Merginos numoja ranka į tokį, jų manymu, nesvarbų klausimą. Inga padėkoja Julijai už gerą nuotaiką šventėje. O Andriui svarbiausia tema yra oras. Jis tas, kuris žino, kada lis, o kada jau pradės snigti, kada reikia traukti pirštines ir kepures, o kada – ledo nebijančius batus. Pats Andrius bijo paslysti. Matyt, bijo ir kitokio blogo oro. Čia mes jau esame prasti guodėjai, nesuprantame Andriaus, nepriimame to, kad verta jaudintis ar liūdėti, pavyzdžiui, tada, kai pradeda snigti ir ateina tikra žiema.

Nejučia susimąstau, kaip paguosčiau žmogų, kuris nori švęsti Kalėdas, savo gimtadienį ar kitą jam svarbią šventę, bet neturi su kuo, neturi to bendro stalo, tos bendros temos, to artumo? Matyt, stipriausia paguoda būtų pakviesti jį į savo namus, būti pasirengusiai kitą žmogų priskirti savo artimųjų ratui, atverti ne tik duris, bet ir širdį, ne visada pasitikinčią ir tikinčią. Mūsų Andriejui svarbiausia yra, kad jis tik nepatektų ten, kur blogai, kad niekas kitas nieko jam blogo nepadarytų. Sunku gyventi su nuolatine baime. Gali būti, kad dabar yra paryžiečių, kuriems nedrąsu eiti į restoraną ar koncertą, kurie nepatikliai dairosi aplinkui į kitus žmones. Gal užsidarę savo namuose ir tapsime saugesni, bet tikrai nebūsime laimingesni.

Kai verksime, kas pasižiūrės į mus pro savo langus, kas mus pastebės, kas prie mūsų prieis paguosti? Kas minės mūsų vardus savo maldose? Kas norės mus pakviesti prie bendro stalo pasidalinti ne tik maistu, bet ir žodžiu? Tikiu, kad jei žinome atsakymus į šiuos klausimus, tai jau esame sulaukę didžiausios gyvenimo paguodos – jog esame mylimi ir reikalingi.

Laura, socialinė darbuotoja

Jiems irgi reikia padėti pasiekti jūrą, tik jų jūra truputį kitokia

Nauji vaizdai Turkijoje

Ši vasara man buvo ypatinga ir pilna nuostabių akimirkų. Pradedant stovyklomis su *Atviros bendruomenės* žmonėmis ir baigiant pagaliau išpildyta viena iš senų mano svajonių. Perlipusi visas baimes ir pagaliau pasiryžusi palikti savo komforto zoną aš išvažiavau su EST (Europos savanorių tarnyba) dviem mėnesiams gelbėti jūrinių vėžliukų į Turkiją. Dirbti tekdavo naktimis, tikrinant paplūdimį ir ieškant, ar vėžliukai dar neišsirito, o juos suradę turėdavome jiems padėti saugiai pasiekti jūrą. Pradžioje tai gąsdino, bet vos po pirmojo kontakto su vėžliukais nakties laukdavau su nekantrumu. Tada jau net neberūpėdavo, kad akys merkiasi ir eiti sunku, nes suradus juos jėgų atsirasdavo tiek, kad atrodo, gali dar kartą apeiti visus lizdus iš naujo. Pasitaikydavo ir tokių naktų, kai iš lizdo išsirisdavo virš šimto vėžliukų. Tais momentais atrodydavo, kad dingsta viskas aplinkui ir lieki tik tu bei ką tik pasaulį pamatę vėžliukai.

Tiesa, svajonė nebuvo būtent tokia. Bet buvo susijusi su gyvūnais ir gerų darbų darymu kažkur toli. Taigi svajonė išsipildė, bet vis dar nesitiki, kad viskas buvo tikra, nes buvo per daug nuostabu. Būdama ten gavau daug daugiau nei tikėjausi gauti ten besiruošdama. Atradau nuostabius naujus žmones, tapusius mano draugais ir tuos du mėnesius buvusius mano šeima, kuri mane daug ko išmokė, taip pat naujus potyrius ir nepaprastą ryšį su gamta. Dienos ten lėkė greitai, nes viską darėme ne todėl, kad reikia, o todėl, kad norime. Visas tas laikas padedant vėžliukams suteikė mano gyvenimui kažkokio neapčiuopiamo nerealumo, kuris laikant rankose mažytį vėžliuką ar stebint, kaip jie pirmą kartą išvysta pasaulį, versdavo pirštų galiukus dilgčioti ir akis ašaroti. Prisipažinsiu, tokiais momentais ne kartą prisimindavau savo antrąją šeimą – *Atvirą bendruomenę*, nes žinojau, kad jiems šie vaizdai labai patiktų, ir norėjau galėti tuo su jais pasidalinti. Pasidalinau, kiek galėjau: atsivežiau daugybę nuotraukų ir vaizdo įrašų, kurie leido jiems pamatyti tai, ką kasnakt matydavau aš.

Drauge su kitais savanoriais

Žinoma, buvo ir sunkių dienų, kai norėjosi grįžti namo, pas savus. Bet žinojau, kad jie niekur nedings, nes manęs laukia. Prieš išvažiuojant mane ramino ir drąsino ne tik draugai bei šeima, bet ir *Atviros bendruomenės* žmonės. Jie linkėjo išgelbėti daugybę vėžliukų, liepė nebijoti, nepamiršti jų ir vis kartojo: „Tu tik sugrįžk.“ Labiausiai man įsiminė Anetos žodžiai, kuriuos ji man pasakė vasarą, atsisveikinant Vindeikių stovykloje. Mes stovėjome apsikabinusios 10 minučių ir atsisveikinimo pabaigoje ji man pasakė: „Nevažiuok. Aš tavo vėžliukas, tu turi mane gelbėti“. Pamenu, kad tą akimirką nežinojau, ką jai pasakyt, nes tie žodžiai palietė slapčiausias sielos kerteles, todėl tik suspaudžiau ją stipriau ir pažadėjau, kad laikas neprailgs, o vėžliukams reikia manęs, nes kas gi daugiau jais pasirūpins. Po šitų žodžių ji nusiramino, nusišypsojo ir ramia širdimi mane paleido.

Man padėjo ne tik jų linkėjimai ir padrąsinimai. Padėjo ir patirtis, sukaupta per metus laiko su jais. Mokėjimas išklausyti, kantrybė, darbas ir gyvenimas komandoje, visos savybės, kurias įgijau, sustiprinau ir atradau čia, *Atviroje bendruomenėje*, man padėjo ir ten, toli Turkijoje, taip pat kaip padeda ir kasdieniame gyvenime. Per tuos du mėnesius be proto pasiilgau visų, kurie liko Lietuvoje, ir man labai trūko *Atviros bendruomenės* žmonių, bet sugrįžusi supratau, kad laukti mūsų susitikimo buvo verta. Tokia svarbi, mylima ir laukiama nesijaučiau jau seniai. Jų apkabinimai, šypsenos, džiaugsmas ir gražūs žodžiai privertė ašaroti iš laimės ir mintyse dėkoti, kad jie atsirado mano gyvenime, kad tiek daug man davė, tiek daug visko išmokė ir vis dar moko. Būdama Turkijoje vis pagalvodavau apie visus ir vis prisimindavau Anetos man pasakytus žodžius, kurie skatino mane apmąstymams, nes jos žodžiuose radau labai, labai daug. Kiekvienas, net mažiausias padarėlis, nori pagalbos. Kad kažkas juo rūpintųsi, saugotų, apgintų nuo blogybių ir padėtų. Taip pat ir *Atviros bendruomenės* žmonės. Jiems irgi reikia padėti pasiekti jūrą, tik jų jūra truputį kitokia. Lygiai taip pat ir jie man padeda žingsnelis po žingsnelio pasiekti savąją jūrą.

Justė, Atviros bendruomenės savanorė

Kas man yra svarbiau už viską šiuo metu?

Šeimos pagalbos centras - įvairiapusė pagalba šeimoms.

Vaizdas iš Kernavės piliakalnių

Šiame laike man svarbiausia ir pagrindinė tema – Jėzaus gimimas. Koks neišmatuojamas šis slėpinys! Dievas tampa žmogumi. Žmogaus protui nesuvokiamas dalykas! Skandalas! Sukrėtęs ir iki šiol tebekrečiantis visą pasaulį. Esu tikra, kad Kristaus gimimas kiekvienai tautai ir kiekvienai kartai yra tikras tikėjimo išbandymas. Suprasti, kad Dievas yra virš visko nėra taip sudėtinga, bet kad Jis tampa vienu iš mūsų. Prieš gimstant Jėzui, visada pasirodo Jonas Krikštytojas: „Tyruose šaukiančiojo balsas: taisykite Viešpačiui kelią, ištiesinkite jam takus! Kiekvienas slėnys tebūna užpiltas, kiekvienas kalnas bei kalnelis – nulygintas. Kreivi keliai taps tiesūs, o duobėti – išlyginti. Ir visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą“ (Lk 3, 1 – 6). Perfrazavus šią Evangelijos vietą, esame raginami nusileisti iš savo puikybės ir visažinystės kalnų ir užpilti savus nuodėmių slėnius. Mūsų Viešpaties troškimas, kad mes atsiverstume ir nuolat budėtume! Popiežiaus Pranciškaus paraginimas atverti visų bažnyčių, tuo pačiu ir mūsų širdžių, duris gailestingumui, pirmiausiai vargšams – tai svarbiausia žinia šiam laikui. Tuo metu, kai visame pasaulyje gyvybė „kybo ant plauko”, neapykanta ir neišspręsti konfliktai yra supriešinę tautas, bažnyčia ragina gręžtis į kiekvieną sutiktąjį, kuris prašo pagalbos ir prašosi palydimas. Matyt, ne veltui. Matyt, tik tuomet ir išgyvensime besąlygiškos meilės patirtį savo širdy, o tai ir bus atsinaujinimas Šventojoje Dvasioje.

Tokiame išorinių aplinkybių ir vidinių nusiteikimų fone vykome į kasmetines adventines šeimų rekolekcijas. Viena šeimų grupė turėjo nuostabų laiką pabūti su Viešpačiu ir vieni su kitais, lydimi kunigo Kęstučio Dvarecko, bendruomenės „Aš esu” vadovo. O su kita šeimų grupe svečiavomės pas s. Rozaną Aušros vartų M. Marijos ir Teresėlės bendruomenėje Krikštėnuose, Ukmergės rajone. Rekolekcijų tikslas – „išplėšti” save iš pasaulio triukšmo, sustoti, prisiminti, kas aš esu ir kame šiuo metu esu, stoti Dievo akivaizdon, kalbėtis su Juo, atrasti Jį kaip mylintį Tėtį, pasiryžti daugiau neįžeidinėti Jo, neskaudinti ne iš baimės būti nubaustam, bet iš suvokimo, ką Jis dėl manęs padarė.

Taigi ką svarbaus sužinojome, patyrėme? Kunigo Kęstučio pasiūlytų rekolekcijų „Kartu su Kristumi gilyn į gyvenimą” pagrindinė nešama žinia: „Esu mylimas Viešpaties net būdamas savo gyvenimo dugne, savo gyvenimo pariby. Aš turiu šansų tapti tikru žmogumi tik žiūrėdamas/a į Kristų ir sekdamas/a Juo. Kristus mus drąsina keltis ir eiti”. Kunigas Kęstutis mums pateikė nemaža pavyzdžių, kaip dažnai mes esame tik Dievo žodžio klausytojai, bet ne sekėjai. Tarsi taip, kaip nueitume pas gydytoją, išklausytume, ką jis sako, bet nieko savo gyvenime nekeistume. Taip dažnai mes elgiamės ir su Jėzumi: „Taip, Dieve, aš girdžiu, bet ne dabar..., kada nors, galbūt...” Kunigas Kęstutis labai autentiškai, su didele humoro ir autoironijos doze kalbėjo apie tai, kad mums gręsia nebepabusti iš saldaus sapno apie save. Tik kitas – vargstantis, skurstantis, kenčiantis – brolis gali man parodyti, koks aš esu iš tikrųjų. Žmogus, ypač smarkiai sužeistas, iš tolo pajunta, ar jis tikrai tau rūpi. Kodėl mūsų dvasia, mūsų meilė taip nusilpo? Mes prarandame santykį su Dievu, meldžiamės vis mažiau ir mažiau. Sakramentai – tikroji mano sielos žaizdų tvarsliava – tampa nebereikalingi. Tad iš kur gausime jėgų? Kunigas Kęstutis nurodė daugybę klystkelių, kuriais gali nueiti ir besimeldžiantys žmonės. Klausėmės ir širdimi jutome – tai tiesa, tai tikra. Galbūt todėl nesunku buvo išpažinti savo neįgalumą, atliekant išpažintį ir tuo pačiu patirti gydantį Dievo gailestingumą.

S. Rozanos bendruomenėje buvome tyloje, norėjome susipažinti su bažnyčios mokytoju, XVI amžiaus didžiuoju mistiku Šv. Kryžiaus Jonu ir įsileisti jo mokymą giliai į širdį. Ar buvome tam pasirengę? Iš dalies taip, nes su šia šeimų grupele tikėjimo kelionę keliaujame nuo 1998 m., jau senokai. O Šv. Kryžiaus Jonas ir sunkiai įkandamas jo mokymas buvo pakankamai paprastai ir aiškiai pristatytas sesutės Rozanos konferencijose. Kopiant į Karmelio kalną, galima išbraidžioti daugybę kemsynų, ieškant lengvesnių kelių nei Dievo valios vykdymas. Šv. Kryžiaus Jono mokyme mums būtent ir nurodomas tiesesnis kelias, kuriuo ir jis pats ėjo. Klausėmės, dėjomės širdin, ką girdėjome, apmąstėme, kartu su sesėmis meldėmės. Išsivežėme ryžtą susipažinti giliau su šio šventojo raštais.

Ir nors rekolekcijų metu dvasinis maistas nebuvo lengvai virškinamas, nes buvo kietas („Kieti yra Jo žodžiai...“ Jn 6, 60), dažnas iš mūsų grįžome tikrai prašviesėję ir atpažinę, kam šiame gyvenime turime pasakyti „taip”, o kam – „ne”. Todėl noriu palinkėti visiems visiems glaustis prie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Jis tikrai yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Ir nešti pasauliui Jo gerąją naujieną: aklieji praregi... ir patiki Jo meile ir gailestingumu.

Nijolė, šeimų konsultantė

Tėvystė: kur gyvena pyktis ir kiti baubai?

Priešpaskutinį lapkričio šeštadienį (21 dieną) parapijos namų salėje vyko santuokos konferencija pavadinimu „Tėvystė: kur gyvena pyktis ir kiti baubai?“ Tai seminaras tėvams, kurio dėka tėvai galėjo ne tik klausytis paskaitų apie pyktį, bet ir praktinio užsiėmimo metu panagrinėti, kaip jis atrodo kiekviename iš mūsų. Pykstame visi įvairiausiose situacijose su įvairiais žmonėmis. Nemažai kalbame apie tai, ką daryti su supykusiais vaikais. Tačiau šiame seminare norėjome daugiau sustoti ties pačių tėvų pykčiu, kuris kyla auginant vaikus. Ne viena mama konsultacijoje yra minėjusi, kad kol neturėjo vaikų, nežinojo, kad gali taip baisiai supykti, nežinojo, kad gali taip stipriai apšaukti savo mažus vaikus. Ir iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad pykčio derėtų atsisakyti, nustoti pykti. Klausimas „kaip man išmokti nebepykti?“ yra vienas dažniausių klausimų, kuriuos girdi psichologai. Mano atsakymas: „Pyktis mums reikalingas, netgi būtinas. Mes turime mokytis pastebėti, kai dar tik susierziname ir „išlukštenę“ to susierzinimo prasmę, reaguoti į ją, kol dar nesame įsiutę. Neišreikštas pyktis turi polinkį kauptis ir paskui sprogti. O sprogimai dažniausiai padaro nemažai žalos aplinkiniams“.

Seminare kiekvienas dalyvis bandė sudėti savo pyktį į kokį nors vaizdinį. Vienų pyktis buvo panašus į kaukiantį vilką, pasislėpusį tankmėje, kitų – į puolantį liūtą, kuris įsiaudrinęs gali viską aplinkui suplėšyti. Trečių pyktis slepiasi po užrakinta spyna, tūno taip giliai, kad labai retai parodo savo veidą. Dar kitų pyktis visai nebaisus, bet įkyrus kaip daugybė musių, zujančių aplinkui. Šie skirtingi vaizdiniai leido prieiti arčiau ir pasižiūrėti savo pykčiui į akis, artimiau susipažinti, gal net leisti jam būti labiau teisėtam, nei iki šiol.

Toks seminaras negali visiškai perkeisti mūsų buvimo ar pykčio raiškos būdų. Tai, kaip mes elgiamės su savo, o po to ir su savo vaikų jausmais, yra ilgai formuotas darinys. Kaip į kūnišką skausmą, taip į pyktį, kuris saugo mūsų emocinį pasaulį, neretai žvelgiame kaip į tai, ką reikia panaikinti. Dėl to mes arba kiek įmanoma slopiname pykčio pasireiškimą, arba jaučiamės „blogi“, kai jis iš mūsų išsiveržia. Pakeisti šį matymą į tokį, kuriame pyktis būtų ženklas, jog mūsų asmuo yra tam tikrame pavojuje, aptikti jį, kol jis yra susierzinimo vietoje ir dar nėra virtęs išorine ar vidine destrukcija, lėtas ir gana sudėtingas dalykas. Tokie seminarai, paskaitos, perskaitytos knygos yra tarsi mažos stotelės, kuriose galima pamažu leisti sau prisijaukinti jausmą, kurį nuo pat jo pasireiškimo turėjome tramdyti, slopinti kaip netinkamą ir gąsdinantį kitus.

Dar vienai stotelei, susitikimui su savo pykčiu kviesime netrukus. Daugiau informacijos apie būsimus seminarus ir galimybę registruotis į juos galite rasti mūsų internetiniame puslapyje www.matulaciospc.org.

Rimantė ir Vaida, psichologės

Ką gauni duodamas ir ką duodi gaudamas

Savanoriai – gražūs, ypatingi, veiklūs, ieškantys, randantys, be galo daug duodantys ir, pasirodo, ne ką mažiau gaunantys žmonės! Tuo įsitikinome gruodžio 9 d. vakarą parapijos kavinėje „Agapė“ vykusiame padėkos savanoriams vakare, minint Tarptautinę savanorių dieną.

O buvo mūsų daug ir skirtingų, savo tarnyste prisidedančių įvairiose veiklose, kalbančių skirtingomis kalbomis, skirtingą laiką besisukančių socialinėse veiklose, skirtingo amžiaus! Pažindinomės, dėkojome, klausėmės armonikos garsų, daug juokėmės, su parapijiete Rasa, globojančia šeimą iš Irako, kalbėjomės apie tai, „ką gauni duodamas ir ką duodi gaudamas“. Gera buvo girdėti pasidalinimus, kaip savanorystė padeda plėsti žvilgsnį, keičia nuostatas ir stereotipus, kviečia į dar didesnį paprastumą, dovanoja santykį, padeda pažinti save, priimti ir pamilti kitą, nebebandant jo ar savęs pakeisti, o tiesiog pamilstant, padeda keliauti link pilnatvės.

Buvo gražus ir šiltas laikas. „Pasirodo, labai gera pajusti, kokios didelės ir skirtingos bendruomenės dalis esi“, – tarė viena savanorė, besibaigiant vakarui. Ir tikrai – labai gera! Ačiū Jums, mieli savanoriai, kad galime padėti, kurti, augti kartu – be Jūsų to nepadarytume!

Ir nesvarbu, kokio esame amžiaus ir ką gyvenimo kasdienoje esame įpratę veikti, savanorystė tinka kiekvienam! Jei kas dvejojate – ateikite ir prisijunkite prie mūsų komandos, o jei nedrąsu ateiti – parašykite savanoriai.matulaitis@gmail.com

Sigita, socialinė darbuotoja

Visų namai

Ar teko būti namuose, kuriuose visi sugyventų, kuriuose būtum mylimas ir laukiamas? „Tikrai taip!“, – tikiu, atsakytumėte. Turbūt ir šiuo metu tokiuose jaukiuose namuose gyvenate apsuptas brangių jums žmonių. Bet, deja, juk būna, kad lieki vienut vienutėlis – ir ne dienai ar savaitei, o visam likusiam laikui ir tada imi gyventi troškimu tikrųjų namų. Jauti, kad greičiausiai tie namai yra tik Dangaus Karalystėje, bet viliesi, kad čia, žemėje, dar tu esi savas ir besąlygiškai vertingas.

Esame pakviesti kurti Dangaus Karalystę būdami ten, kur esame. Štai turime nuostabius visų namus, kurie vadinasi parapijos namais. Gražu, kad čia darniai sugyvena ir džiaugiasi bendryste vaikai, jaunimas, šeimos ir senjorai. Viliuosi, kad Gailestingumo metus prasidėjus ši vieta taps namais ir mūsų parapijos senjorams. Vienišiems ir garbaus amžiaus sulaukusiems, kurie dienas leidžia vienui vieni ir neturi net kam gerą žodį ištarti, kurie į parduotuvę eina tik tam, kad pamatytų kitus žmones ir pasilabintų su miela pardavėja arba skaičiuoja bei dainuoja tam, kad nepamirštų kalbėti. Galvojate, kad perdedu, norėdama sustiprinti vaizdą? Klystate. Kiekvieną savaitę girdžiu panašius liudijimus iš vienišų senelių, kurių namuose lankausi. Pakelkite galvas ir pažvelkite į daugiabučių namų langus. Kiek rymančių languose senelių, liūdnai stebinčių praeivius gatvėje. Dalis iš jų mielai kur nors išeitų, tik neturi pas ką ir neturi kur.

Trokštame, kad parapijos namai nuo šiol būtų šiems seneliams vieta, kur jie būtų laukiami ir kur jie atrastų džiaugsmo šaltinį.

Tęsdami gražią tradiciją parapijoje šiemet organizuojame Kalėdinę šventę vienišiems senjorams, o po šventės visus kviečiame vieną kartą per savaitę rinktis parapijos namuose, kur lauks savanoriai, vaišins šilta arbata ir dovanos namų šilumą.

Ateikite ir tapkite tais, kurie priima arba pakvieskite visus, kurie jau nebesitiki būti pakviesti.

Vilma Statkienė, parapijietė

Kvietimas

Mylimieji, ateikite ir būkime kartu!

Kviečiame visus pagyvenusius vienišus žmones
į parapijos senjorų dienos centrą.
Nuo sausio 7 d. ketvirtadieniais visų laukiame 11 val.
Susitinkame parapijos namų kavinėje „Agapė“.

Grį žk namo ir papasakok,
kok ių didžių dalykų tau padarė Dievas.
Lk 8, 39

Kristina: „Jei reikėtų kasdien padėkoti už penkis dalykus – man jie niekada nesikartotų“

Į pokalbį su Kristina ėjau nusiteikusi juoko dozei, tam tikriems sarkazmo momentams. O sulaukiau labai daug jaukumo, atvirumo ir netgi graudulio... Kristina jau dešimtus metus dirba Atviroje bendruomenėje (AB) ir ji man yra tas žmogus, kuris spinduliuoja vidinę ramybę, tvirtumą, o kartu ir tokį jaukumą, kad norisi tiesiog būti šalia. Tad kviečiu ir jus į mūsų jaukų susitikimą!

Baigei psichologijos mokslus ir dabar dirbi su neįgaliaisiais. Kaip jie atsirado tavo gyvenime? Per *Matulaitį*. Aš atėjau čia savanoriauti su vaikais. Su jais savanoriavau gal kokius ketverius, gal penkerius metus. Ir, kaip sakant, jau užaugau kaip savanorė – viskas. Mano savanorystės laikais labai dažnai buvo taip, kad savanoris užauga iki darbuotojo. Ir, aišku, kiekvieno ilgiau savanoriaujančio žmogaus slapta svajonė buvo, kad kada nors tapsi darbuotoju. Ir vieną rudenį, kai man savanorystės jau buvo per mažai, nebeįdomu, nes visas sritis jau pažinau, buvo viena darbo vieta su vaikais dienos centre ir kita darbo vieta buvo pas neįgaliuosius, nes tuo metu Olga (ilgametė *AB* padalinio vadovė – aut.), su kuria aš pradėjau savanoriauti, kuri man buvo mielas, sektinas pavyzdys, išėjo dirbti pas neįgaliuosius, nors visą laiką kažką darė, dirbo su vaikais. Ir ji man pasiūlė eiti pas neįgaliuosius. Ir aš kažkaip pradžioje nuėjau tiesiog dirbti projekte – buvo gal pirmųjų struktūrinių projektų užuomazgos ir aš nuėjau dirbti su popieriais: ataskaitų pildyti, žymėti, braižyti. Ir kažkaip natūralu, kad tu neįgaliuosius matai, būni. Neįgaliukai iš esmės yra tie, kuriems esi pristatomas kaip jų darbuotojas ir nesvarbu, kad tu dirbsi tik su popieriais, bet tu jau esi savas. Jie moka kaip kokie voriukai užmesti tinklą ir tu kaip ta vargšė muselė net nepamatai ir jau sėdi su jais prie vieno stalo ir dar vedi jiems užsiėmimus. ***Tau taip ir buvo?*** Taip, tik aš nepamenu, kad pradėjau vesti. Tik labai ryškiai atsimenu pirmus pietus, kaip jie mane atsivedė valgyti – aš iki šiol atsimenu, kad tai buvo burokėlių sriuba su labai didelėm nepjaustytom bulvėm. O paskui neatsimenu kaip ten toliau buvo. Viskas labai greitai.

Dabar tu esi ir veiklos koordinatorė. Kuo ši tavo atsakomybė tau ypatinga? Na žinai – valdžia! *(Juokiasi)* Galia! Aš esu žmogus, kuris mėgsta laikyti kažkokius galiukus savo rankose. Man gera – gera mūsų finansus suskaičiuoti, suvesti lankomumą. Čia gal kažkoks, nežinau, mokytojos bruožas – tvarkingai susidėlioti, apsiskaičiuoti kažką. Kartais man patinka turėti lemiamą žodį. Kasdienybėje, veikloje su neįgaliaisiais įsivažiuoji, daugiau mažiau viską žinai ir yra toks ramus darbas ir natūraliai ateina laikas, kai norisi iššūkių, kažką pasiekti naujo, padaryti, projektus parašyti, ataskaitas teikti. Kol tu pats to nepatiri, nepabandai, nėra to didesnio matymo lauko, iššūkių, mokymosi galimybių.

Koks tavo idealus vakaras? Turėtų būti šilta, vasara. Toks jausmas, kad mano atostogų kiekviena diena užsibaigia idealiu vakaru, nes aš jas leidžiu mūsų kaimo sodyboje, kai dienos metu yra begalės darbų: ravėjimai, laistymai ir kiti darbai. Saulė nusileidžia, nors toks jausmas, kad niekada nenusileidžia. Šiltą vakarą nueini į upę išsimaudyti, tada koja kojon eini namo ir ta gamtos apsuptis, vasarinė gyvybė, nemiestiniai garsai, paukščių čiulbėjimas. O paskui, kai sutemsta ir jei matosi žvaigždės... Toks jausmas, kad pasakojant dabar pakvipo vasara. Čia toks vienas prisiminimas, bet šiaip bendrai manau, kad ir žiemą yra daug tokių vakarų, kai tu darai paprastus dalykus, kurie tau tuo metu glosto širdį – gal tave trečiadienio vakarą pradžiugina, pavyzdžiui, kiaušinienė, apie kurią svajojai. Ir tikrai žinok, man kiaušinienės pasidarymas ir valgymas bus idealus vakaras. Man atrodo, svarbiausias yra gebėjimas mėgautis akimirka.

O leidi sau mėgautis akimirkom? Žinai, aš pastebėjau, kad po savanorystės metų Vokietijoje, sakyčiau, visai vienišų metų, nes buvo labai daug kas palikta Lietuvoje, aš tai leidžiu sau. Nesu labai socialus asmuo, kuris susiranda draugus per savaitę ir viskas. Man atrodo, ką aš išmokau, tai išmokau mėgautis! Mėgautis gyvenimu visokiom visokiom prasmėm. Ir tuo nieko neveikimu džiaugtis. Oi oi oi!

Kuo ši savanorystė buvo tau ypatinga? Daug kuo. Aš visada buvau namų – mamos ir tėčio – vaikas, nesvarbu, kad man jau daugiau nei 30 metų. Man jų pamatymas yra labai svarbu ir man svarbi galimybė juos aplankyti bet kada, kada tik aš turiu laiko. Tai man tas išvažiavimas iš esmės tą galimybę atėmė. Ir tai labai didelis iššūkis, sprendžianti iš to, kad aš kas antrą savaitgalį važiuoju namo, o vasarą didžiąją atostogų dalį ten praleidžiu. Tai va čia buvo didžiausias iššūkis, kai iš esmės ir mūsų pašnekesys buvo vieną kartą per savaitę. Buvo labai sunku, mane tai užgrūdino ir padarė labai suaugusią. Ta patirtis gal profesiškai nieko labai neįnešė, nesupurtė – tiesiog buvo kaip buvo, bet kaip asmenį mane privertė pasikeisti. Gyventi ir išgyventi neapibrėžtume, leisti vykti dalykams taip, kaip jie vyksta, leisti žmonėms būti tokiais, kokie jie yra. Būti čia ir dabar.

Jei galėtum – ką norėtum dabar sutikti? Oi nežinau, gal yra kažkokių skaudžių patirčių, kur yra prarasti žmonės, netikėtai prarasti. Ir aš visai norėčiau sutikti kai kuriuos žmones – suvesti galus, išsiaiškinti arba tiesiog susėsti ir pašnekėti.

-->

Krepšinis. Tavo gyvenime jis užima svarbią vietą? Taip. Žinai, gal tai atėję iš vaikystės – man tėtis tai perdavė. Kai buvau paauglė, buvo „Žalgirio“ klestėjimo laikai. Buvo visos olimpiados, mūsų bronzos, visi krepšinio čempionatai. ***O kas būna, kai pralaimi, pavyzdžiui?*** Aš verkiu! Visada verkiu. ***O kai laimi?*** Kai laimi – ne, tada yra toks pasididžiavimas. Yra situacijų, kai aš suprantu, ką reiškia posakis „pasaulio bamba“, tai vat yra ta situacija, kai laimi. Tai man tada, yra toks jausmas, kad aš esu pasaulio bamba. Dar tada, kai netikėjau taip tikrai Dievu, tai buvo vienintelė vieta, kur aš meldžiausi – lieka 5 minutės iki rungtynių pabaigos, Lietuva pralaimi ir aš meldžiuosi – įtikinėju Dievą: „Dieve, čia neazartiniai žaidimai, viskas gerai, jei tu padėsi, bus nieko tokio, viskas bus tvarkoje.“

Tikėjimas tavo gyvenime. Jis tave lydėjo nuolat? Nuo vaikystės jis yra, nes mano močiutė labai tikinti – vesdavosi į kaimo bažnytėlę, ten dar būdavo šv. Mišios su procesija, kada buvo patarnaujantys ne tik berniukai, bet ir mergaitės su baltom suknelėm, kurias užsideda, barsto gėles. Ir tai buvo nuostabu! Aš visiškai neatsimenu, kur mes būdavome iki tol ir ką veikdavome, bet aš matau save su ta suknele, kai barstau gėles. Mano tėvai savaip tikintys – jie be bažnyčios tikintys. Kai seneliai pasidaro vienu metu per seni, nebeįdomūs, kai tėvai nieko neverčia, tai nieko ir nėra. Vėliau, atėjus į *Matulaitį*, per savanorystę labiau pažinau tikėjimą: per rekolekcijas, maldas, o paskui per kasdienybę darbe. Aš nemėgstu daryti ar šnekėti to, ko nesuprantu, tada natūraliai pradedu gilintis į visas šventes, tradicijas. O paskui kažkaip tiesiog atėjo metas, kai aš nueidavau į bažnyčią ir būdavo, pavyzdžiui, pamokslai, kurie suskamba. Tada jausdavau – čia parašyta man! Čia skirta man. Mano santykis toks – man bažnyčioje ramu, šv. Mišios gražu ir pamokslai įdomu. Įdomu, ką pasakys, kaip paaiškins.

O kasdienybėje? Man labai gražu padėkos maldos. Kai mes skirtingai pamatome dieną ir už ją dėkojame. Ir tuo pat metu nesąmoningai, pati su Dievu pasišneku, aptariu, paprašau, padėkoju.

Tu užsiminei apie dėkojimą. Už ką savo gyvenime norėtum padėkoti? Oi, čia yra tiek daug!!! Nes man persiritimas į stipresnį tikėjimą buvo susijęs su tuo suvokimu, kai aš pamačiau kiek yra daug dalykų, kuriuos gaunu ir už kuriuos niekada niekam nedėkoju. Na, pavyzdžiui už orą mes gi niekada nedėkojame? Dirbant su neįgaliais, prisiliečiant prie jų šeimų, išgirstant jų istorijas, paaiškėja, kad vaikščiojimas, regėjimas, knygų skaitymas, galvojimas, mąstymas nėra savaime suprantami dalykai. Ir man tada atėjo suvokimas, kad už viską reikia būti dėkingai. Ir už tuos visus idealius vakarus (pavyzdžiui, kad galiu girdėti, nueiti nusimaudyti), ir už tėvus, kurie yra geriausi pasaulyje, draugus, kolegas, darbo atmosferą. Dar taip nesu apsibrėžusi, bet esu dėkinga, kad atėjau pas neįgaliukus, nes jie padarė mane tokią, kokią esu. Na tikrai. Čia daugtaškį galima dėti. Nes jei reikėtų kasdien padėkoti už penkis dalykus – man jie niekada nesikartotų.

Ką veiksi po 5 metų? Auginsiu vaikus, sukursiu šeimą. Auginsiu du vaikus. Dainuosiu Šiškauską. Man atėjo metas kurti šeimą. Tačiau visame kame matau neįgaliukus. Matau juos tuose savo idealiuose vakaruose: matau gražų namą, gražioje vietoje, savo šeimą ir neįgaliukus, nes man tai yra dvi šeimos. Mano tėvai man yra svarbūs, nes jie kol kas yra vienintelė mano šeima. Yra neįgaliukai, kurie man duoda šeimos pakaitalą, bendruomeninį gyvenimą. Yra svajonė turėti savo šeimą, o kai ją turėsiu, juk negalėsiu palikti kitų savo šeimų, todėl reikia viską sujungti. Todėl matau mūsų sodybą, neįgaliukų pilną namą: dirbame, einame maudytis, klausome paukščių ir diskutuojame, kokias daržoves valgysime vakare.

Turėtum skraidantį balioną. Tai? Oi, reikėtų daug ką susidėti ir skristi. Aš daug noriu – norėčiau sugrįžti į vietas, kuriose buvau, ir naujas pamatyti – Australiją, Pietų Ameriką, Zelandiją. Jei turėčiau tą balioną, tai turbūt išprotėčiau, nes nežinočiau, kur skristi. Žinai, yra svajonių, kurios kartais geriau tegul ir lieka svajonėmis, nes jei išsipildytų arba įgytų potencialą išsipildyti, tai gali tikrai stogą nunešti. Jei aš atsibusčiau ir savo kieme pamatyčiau balioną, tai iš „ragatkės“ jį peršaučiau.

Nauji Metai. Palinkėjimas sau ir tiems, kas skaitys. Palinkėjimas sau labai paprastas – kad mano 2016 metų svajonės ir norai išsipildytų. O kitiems norisi palinkėti šviesumo ir nuolankumo. Šviesumo – mąstymuose, mintyse, žodžiuose, darbuose. Pasaulis keičiasi nuo mažų dalykų – jei aš tamsioje gatvėje uždegsiu bent vieną lemputę, jau bus viena lemputė, bet jei prisijungsi tu, trečias ir ketvirtas – tai mes tikrai apšviesime visą gatvę. Tad linkiu tokio šviesumo ir mažų dalykų pamatymo. Ir nuolankumo tam, kas neišvengiama, ko tu pakeisti negali.

Kalbino Eglė, Vaikų ir jaunimo padalinio vadovė